

былъ по благоразуменъ отъ брата си Дана, отжрвалъ Влашка-та Черкова отъ Грждкія Патріархъ и ѿ подчинилъ пакъ подъ Българската Патріаршія, но не въ Търново, а въ Охрида. —

Ніе упомѣняхми по горѣ, че Турскія Бейлербеі Лагашахинъ былъ зель да заобикаля съ войскаѿ си и Софія; това струвалъ той нѣколко години нарѣдъ; но никакъ не му се удавало да завладѣе тоя, естественно отлично укрѣпенъ градъ, и всеу бързишкомъ се распрѣсвали и приминували Турцитѣ презъ долинитѣ между Витошъ планина и Стара планина: презъ тая цвѣтуща долина, която до нѣйдѣ можи да се назове „образецъ на рая“... Въ тія несполучливи обстоятелства, най сетнѣ Бейлербеі Лагашахинъ, който си ималъ столнинатъ въ Филибе, измислилъ еднъ хитрость: да употрѣби вече не оржжіето, но *естественно вроденатъ лукавшинъ у Турцитѣ*; и дѣйствително чрезъ нея той и сполучилъ да завладѣе и Софія; а тая му предначертана лукавшина състояла въ слѣдующето: единъ младъ турчинъ дошълъ при Комендантина и Управителя на града Софія, при Банъ Янка; и най *усилно* и *искренно* му исповѣдалъ: че „той до толкова намразилъ турскаѿ вѣрж, щото сърдечно желае да се похристіени (да се *иобжлари*, тѣй се казва); и за това молилъ най покорно Банъ Янка, да го приѣмни подъ неговото покровителство, и да заповѣда да го кржстятъ“. Добрія и простодушнія, при това и благочестивія Банъ Янку повѣрвалъ на думитѣ и увѣреніята на тоя Турчинъ, и приѣлъ много любезно молбатъ му. Заповѣдалъ слѣдователно да го кржстятъ и до толкова го обикналъ, щото го назначилъ за неговъ пжрви ловчія, при това го ималъ и за най вѣрнія си чиновникъ; (вижда се, че Банъ Янку не е былъ ёще узналъ лукавшинатъ на турцитѣ); скоро обаче той заплатилъ съ живота си, и съ пропаданъето и завладѣванъето на Софія отъ Турцитѣ, за това си непростително легковѣріе. Като отишли на ловъ, на границата на Софійскія округъ, когато распрѣсналъ Банъ Янку вейчикитѣ си въоружени хора, които ималъ съ себе си на разни страни, останалъ само съ вѣрнія си Турчинъ. Той като сполу-